

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ι Ε Ρ Α Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Σ Θ Η Β Ω Ν κ α ι Λ Ε Β Α Δ Ε Ι Α Σ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΕ' (ΙΓ' ΛΟΥΚΑ) 26.11.2017
«ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΟΥΝ ΥΜΑΣ ΕΓΩ Ο ΔΕΣΜΙΟΣ ΕΝ ΚΥΡΙΩ»

Ο απόστολος Παύλος γράφει από την φυλακή στους Εφεσίους, και τους συμβουλεύει για θέματα δογματικά και ηθικά. Είναι χαρακτηριστικό ότι ζητώντας τους «αξίως περιπατήσαι της κλήσεως ης εκλήθησαν» (Εφ. 4,1) δεν προστάζει, δεν αυθεντεί, αλλά μιλά συννεσταλμένα· «Παρακαλώ ουν υμάς...». Ερμηνεύοντας, ο ι. Χρυσόστομος, την προς Εφεσίους επιστολή, παρατηρεί ότι· «Αρετή των διδασκάλων είναι να ζητούν τη σωτηρία των πιστών, όχι την τιμή και τη δόξα. Αν κάνουν το δεύτερο είναι τύραννοι και όχι διδάσκαλοι».

Μιλώντας λοιπόν ευγενικά και ταπεινά, χωρίς έπαρση και αλαζονεία, χωρίς ύφος και επιβλητικότητα, αναφέρει και την ιδιότητά του. παρουσιάζει την ταυτότητα του. τα διάσημα και τα παράσημα που κατέχει. Ποια είναι αυτά; Μήπως ότι είναι απόστολος, θεόπτης, ουρανοβάμων, θαυματουργός, διώκτης των δαιμόνων, επόπτης του παραδείσου και της μακαριότητας των δικαίων, ενώ ακόμη φορά σάρκα και οικεί τον κόσμο; Όχι δεν αναφέρει τίποτα απ' αυτά. Αναφέρει μόνο ότι είναι δέσμιος, δηλαδή φυλακισμένος, και μάλιστα για τον Χριστό. Το ίδιο κάνει και στην προς Φιλήμονα επιστολή του· «Παύλος δέσμιος Χριστού».

Γιατί ενεργεί έτσι ο Παύλος; Διότι όπως λέγει ο κλασικός ερμηνευτής του και ιδανικός αναλυτής της θεολογίας του, ο ι. Χρυσόστομος, το μεγαλύτερο αξίωμα που μπορεί να κατέχει κανείς, στο χώρο της Εκκλησίας, είναι να διώκεται και να κακοπαθεί χάριν του Χριστού.

«Τίποτα δεν είναι τόσο λαμπρό όσο η φυλακή για τον Χριστό. Όσο οι αλυσίδες που κρατούν δέσμια τα άγια χέρια. Ούτε το να είσαι απόστολος, ή διδάσκαλος, ή ευαγγελιστής, ούτε το να κατοικείς στους ουρανούς, ούτε το να καθίσεις δεξιά του Χριστού, ούτε το να καθίσεις στους δώδεκα θρόνους και να κρίνεις τον κόσμο, ούτε το να τιμάσαι παντοειδώς από τον Χριστό, είναι μεγαλύτερα από το να είσαι φυλακισμένος και διωκόμενος για τον Χριστό.

«Το να υποφέρεις για τον Χριστό είναι μεγαλύτερο από το να θαυματουργείς· από το να έχεις οράματα και αποκαλύψεις. Το να έχεις τα στίγματα των παθών του Χριστού είναι μεγαλύτερο από το να κάνεις θαύματα. Εάν με έβαζαν να διαλέξω μεταξύ του ουρανού και της αλυσίδας του Παύλου, την αλυσίδα εγώ θα προτιμούσα. Εάν με έβαζαν ανάμεσα στους αγγέλους ή με τον Παύλο στη φυλακή, τη φυλακή θα προτιμούσα. Εάν ήταν δυνατό να γίνω άγγελος ή φυλακισμένος για τον Χριστό, το δεύτερο θα προτιμούσα. Δεν μακαρίζω τον Παύλο γιατί ανηρπάγη στον Παράδεισο, αλλά τον μακαρίζω γιατί τον έρριξαν στη φυλακή. Δεν τον μακαρίζω γιατί άκουσε άρρητα ρήματα, αλλά τον μακαρίζω γιατί υπέμεινε τα δεσμά».

Πράγματι στους μακαρισμούς, ο Χριστός, δεν λέγει ότι είσθε μακάριοι όταν κάνετε θαύματα, ή όταν έχετε ουράνιες αποκαλύψεις, ή όταν σας τιμά ο κόσμος, αλλά· «Όταν ονειδίσωσιν υμάς, και διώξωσι και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού» (Ματθ. 5,11). Γι' αυτό ο Παύλος λέγει για την περίπτωση του· «Νυν χαίρω εν τοις παθήμασι μου υπέρ υμών, και αυταναπληρώ τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού εν τη σαρκί μου υπέρ του σώματος αυτού, ο εστίν η εκκλησία» (Κολ.1,2). Και αλλού λέγει· «Ήδιστα καυχήσομαι εν ταις ασθενείαις μου» (Β' Κορ.12,9).

Εμείς καυχώμεθα για την ομορφιά μας, τον πλούτο μας, την εξυπνάδα μας, τη δόξα μας, ο Παύλος καυχάται για τις ασθένειές του. Δηλαδή, για τις φυλακίσεις του, τους διωγμούς του, τους λιθοβολισμούς του, τα μαστιγώματά του, την ακτημοσύνη του, την δωρεάν προσφορά του ευαγγελίου του, τις αγρυπνίες του, τις υποχρεωτικές νηστείες του και όλα τα συναφή.

«Η δύναμής μου εν ασθενεία τελειούται» (Β΄ Κορ. 12,9).

Το πόσο μεγάλο είναι να κακοπάθει κανείς για τον Χριστό, και πόσο δύναμη και κατά Θεό γόητρο δίνουν οι κακοπάθειες και τα μαρτύρια για το Χριστό, το βλέπει κανείς στη φυλάκιση του Παύλου και του Σίλα στους Φιλίππους της Μακεδονίας (Πραξ. 16,19-34).

Ο Παύλος διώχνει το πονηρό πνεύμα που είχε μια υπηρέτρια, η οποία έκανε μαντείες και απέφερε έτσι πολλά κέρδη στα αφεντικά της, με αποτέλεσμα οι κύριοι της – βλέποντας ότι έχασαν τα κέρδη τους– να φέρουν τον Παύλο και τον Σίλα στις αρχές της πόλεως και να τους συκοφαντήσουν ότι διαστρέφουν τα ήθη και έθιμα των Ρωμαίων. Οι στρατηγοί τότε της πόλεως τους ράβδισαν ανηλεώς και τους φυλάκισαν.

Γεμάτοι πληγές και αίματα, πεινασμένοι και πονεμένοι, ο Παύλος και ο Σίλας, δεν χάνουν το ηθικό τους, ούτε την πίστη τους, αλλά αντιθέτως προσεύχονται και ψάλλουν ύμνους στον Θεό και μάλιστα κατά το μεσονύκτιο.

Η απάντηση του Θεού ήρθε γρήγορη και εντυπωσιακή. Έγινε σεισμός μεγάλος, σαλεύθηκαν τα θεμέλια της φυλακής, άνοιξαν οι πόρτες και όλων τα δεσμά λύθηκαν.

Όταν ξύπνησε ο δεσμοφύλακας και είδε το γεγονός αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Οι απόστολοι δεν τον άφησαν λέγοντάς του ότι όλοι είναι στη θέση τους και δεν πρόκειται να τιμωρηθεί από τους ανωτέρους του. Τότε ένας νέος, πνευματικός σεισμός, συνέβη. Ο δεσμοφύλακας βλέποντας την καλωσύνη και την αγάπη τους, ακόμη και στους διώκτες τους, ένιωσε να σείεται η ύπαρξή του εκ βαθέων. Απορρίπτει αμέσως την ειδωλολατρία και γίνεται χριστιανός.

Ας αφήσουμε τον ιερό Χρυσόστομο ν' αναλύσει το γεγονός: «Είδες τα δεσμά να καταλύονται από τη φυλάκιση του Παύλου. Όπως ο θάνατος του Κυρίου θανάτωσε τον θάνατο, έτσι και τα δεσμά του Παύλου έλυσαν τα δεσμά των φυλακισμένων, έσεισαν τη φυλακή, άνοιξαν τις πόρτες της. Βέβαια η φύση των δεσμών είναι να κρατούν τους ανθρώπους φυλακισμένους. Αλλά όταν τα δεσμά είναι χάριν του Χριστού, τότε αλλάζει και η φύση τους. Και έτσι λύνουν τα δεσμά των φυλακισμένων, και φυλακίζουν τους δεσμοφύλακες, και γκρεμίζουν τις φυλακές. Οι απόστολοι έχουν τη δύναμη ν' ανοίγουν τους ουρανούς, να λύνουν την εξουσία των δαιμόνων και δεν θ' άνοιγαν τη φυλακή; Τα δεσμά των δαιμόνων δένουν τη ψυχή και όμως οι απόστολοι τα λύνουν και δεν θα λύσουν τα δεσμά του σώματος; Οι δούλοι του Χριστού κι όταν δεθούν, έχουν μεγαλύτερη δύναμη απ' αυτούς που δεν έχουν δεθεί».

Πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος μας, αν υπήρχαν περισσότεροι «δέσμιοι εν Κυρίω»!

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης